

РЕШЕНИЕ

№ 2565

гр. София, 27.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б, в закрито заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100507829 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 от ГПК.

Образувано е по жалба от 07.07.2022 год. /изпратена по куриер на 04.07.2022 год./ на длъжника ЗАД „ОЗК 3.“ АД, чрез адв. С.С. /надлежно упълномощен/, срещу постановление от 17.06.2022 год. по изпълнително дело №20228600400474 по описа на частен съдебен изпълнител В.М., с рег.№860 на КЧСИ, с което е отказано намаляване на размера на направените от вискателя разноси за адвокатско възнаграждение и на размера на таксата по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители /ТТРЗЧСИ/.

Жалбоподателят поддържа, че претендираният от вискателя адвокатски хонорар бил в размер, надхвърлящ минимално установения такъв в наредба № 1/2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка с който била начислена и пропорционална такса в размер, над посочения в т. 26 ТТРЗЧСИ. Правилата за разноските, установени в чл. 78 ГПК, се прилагали и в изпълнителното производство. Претендираното от вискателя адвокатско възнаграждение било прекомерно, тъй като не съответствало на фактическата и правна сложност на делото. Същият бил определен произволно от вискателя, като извършените по делото процесуални действия не били необичайни – те се изразявали единствено в подаването на молба за образуване на изпълнително дело и посочване на изпълнителен способ. В този смисъл нормата на чл. 10, т. 2 от наредбата била неприложима и в разглеждания случай адвокатското възнаграждение трябвало да бъде намалено до сумата от 200 лв. Таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ също била прекомерна. При

определянето ѝ не следвало да включва адвокатското възнаграждение на взыскателя, тъй като материалният интерес, върху който се начислявала същата, бил само присъденото вземане по изпълнителния лист.

Взыскателят Н.Н.Д. счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение. Поддържа, че определеното възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА в размер на 370 лв. съответствало на предвидения минимум в чл. 10, т. 1 и 2 от Наредба № 1/2004 год. Вземането, което се изпълнявало принудително, възлизало на 1 572 лв. Налице били и предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗА. По изпълнителното дело били депозирани последващи молби за насочване на изпълнението с цел удовлетворяване на взыскателя. Длъжникът отговарял за разноси дори и ако бил платил в срока за доброволно изпълнение /каквато била и настоящата хипотеза/.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК частният съдебен изпълнител заявява, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на страните, мотивите на частния съдебен изпълнител и прецени данните по делото, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело №20228600400474 по описа на частен съдебен изпълнител В.М., с рег.№860 на КЧСИ, е било образувано по молба от 27.05.2022 год. на взыскателя Н.Н.Д., чрез адв. С.Х. /надлежно упълномощена/, въз основа на изпълнителен лист от 19.05.2022 год. по т.дело №58/2020 год. по описа на ОС – Шумен, издаден срещу ЗАД „ОЗК-3.“ АД за сумата от 1 572 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА за осъществена защита в производството пред АС – Варна. С молбата е поискано налагането на запор на банковите сметки на длъжника, както и да бъдат събрани от него и разноските за възнаграждение на един адвокат, оказал безплатна правна помощ на взыскателя на основание чл. 38, ал. 2 ЗА.

Към молбата е приложен договор за правни услуги от 27.05.2022 год., в който е отразено, че правната защита се предоставя безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА.

С постановление от 27.05.2022 год. частният съдебен изпълнител определил разноси за взыскателя за адвокатско възнаграждение в размер на 370 лв.

На 30.05.2022 год. длъжника била надлежно връчена покана за доброволно изпълнение за заплащане на следните суми: 1 572 лв. – неолихваема сума, 224.90 лв. – такси по изпълнението, 210.43 лв. – такса по т. 26 ТТРЗЧСИ /с включен ДДС/ и 370 лв. – за адвокатско възнаграждение.

Наложен бил запор на вземания на длъжника по банковите му сметки в търговски банки, като на 13.06.2022 год. „О.Б.“ АД уведомило частния съдебен изпълнител, че от банковата сметка на длъжника е преведена изцяло дължимата сума в общ размер на 2 377.33 лв., от която на взыскателя били преведени 1 572 лв., както и сумата от 66 лв., а по сметка на съдебния изпълнител, както следва: 143.42 лв. – такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, 85 лв. – обикновени такси и 48.82 лв. – ДДС, а сумата от 446.43 лв. била задържана по делото за разноси /виж констативен протокол от 14.06.2022 год. и сметка от 14.06.2022 год./.

Своевременно – на 03.06.2022 год. длъжникът ЗАД „ОЗК-З.“ АД е подал молба до съдебния изпълнител, с която е поискал на основание чл. 78, ал. 5 ГПК да бъде намален поради прекомерност размерът на разноските на вискателя за адвокатско възнаграждение до 200 лв., както и да бъде намален размера на пропорционалната такса по т. 26 ТТРЗЧСИ. Искането е било оставено без уважение с обжалваното постановление от 17.06.2022 год., което е било надлежно съобщено на длъжника на 21.06.2022 год.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител /чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК/, поради което се явява процесуално допустима.

Жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I „Общи правила“. Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство – задължението на длъжника за разноски е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство и изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда, а според новата т. 3 на посочената разпоредба /изм. и доп., бр. 86 от 27.10.2017 год./, и когато разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 3 от Тълкувателно решение № 6/2012 год. на ВКС по тълк.дело № 6/2012 год., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

Според приетото в т. 6 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 год., ОСГТК, вискателят прави разноски по образуването на изпълнителното дело, по осъществяването на изпълнителния способ, постъпленията от който се разпределят, по осъществяването на други изпълнителни способности, както и разноски за възнаграждение на един адвокат, от които /при възражение на длъжника или от някой от присъединените кредитори/ се признава тази част, която съответства на действителната и правна сложност на изпълнителното дело с оглед различната роля на адвоката при възлагането на изпълнението на държавен съдебен изпълнител, който няма право да определя изпълнителния способ; и ролята на адвоката при възлагането на изпълнението на частен съдебен изпълнител, комуто може да е възложено да определя изпълнителния способ.

Молбата за образуване на процесното изпълнително дело е била подадена от вискателя чрез адвокат, за чиято представителна власт са ангажирани надлежни доказателства, както и такива, че предоставената правна помощ е била договорена като безвъзмездна на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА. Съобразно разпоредбата на чл. 38, ал. 2, изр. 2 ЗА, при безплатна правна помощ възнаграждението на адвоката се определя от съда, а когато е предоставена в изпълнителното производство – от съдебния изпълнител.

Изпълнението е образувано за събиране на вземане по изпълнителния лист в размер на 1 572 лв. /съдебни разноски/. Съобразно чл. 10, т. 1 от Наредба №1 от 09.07.2004 год., минималният размер на възнаграждението за образуване на изпълнителното дело е 200 лв., а съгласно чл. 10, т. 2 от наредбата, минималният размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителството, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания над 1 000 лв. е 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2-7, като дължимостта на възнаграждението е предпоставено от осъществяване на процесуална защита, изразяваща се в извършването на действия по изпълнителното дело, различни от подаване на молба за образуване на изпълнително производство.

В разглеждания случай е видно от данните по изпълнителното дело, че такива действия – извън подаването на молбата за образуване на изпълнителното дело с необходимото съдържание по чл. 426, ал. 2 ГПК – посочването на начин на изпълнение, иначе би била нередовна /виж чл. 426, ал. 3 вр. с чл. 129 ГПК, както и разясненията по т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 год., ОСГТК/, не са предприемани, а същевременно длъжникът не отговаря за разноските на вискателя, направени по изпълнителни способности, които не са приложени. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че длъжникът не следва да носи отговорност за заплащане на направени от вискателя разноски за възнаграждение по чл. 10, т. 2 от наредбата.

Такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни и други действия, като техният размер и вид са определени в ТТРЗЧСИ – чл. 78 ЗЧСИ. За събирането на таксите по изпълнението частният съдебен изпълнител следва да изготви сметка, която се връчва на задълженото лице и в която се посочват разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материалният интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноски, размерът на получената предплата и последиците при неплащане – чл. 79 ЗЧСИ. Обикновените такси по изпълнението се събират само за действия, изрично посочени в тарифата /чл. 82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл. 83 ЗЧСИ/.

Разпоредбата на т. 26 ТТРЗЧСИ ясно сочи, че пропорционалната такса се събира върху събраната сума. Под „парично вземане“ по смисъла на посочената норма се разбира само вземането, което е предмет на изпълнителния лист, а не и таксите и разноските по самото изпълнително дело, върху които такса по т. 26 ТТРЗЧСИ не се дължи. Противното би означавало, че и върху самата пропорционална такса ще се дължи такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, върху която също се дължи такса и т.н.

Следователно в разглеждания случай дължимият размер на пропорционалната такса възлиза на 54.91 лв. с ДДС съгласно т. 26, б. „в“ ТТРЗЧСИ /определен на база материален интерес от 1 572 лв./

Ето защо обжалваното постановление, с което в тежест на длъжника са възложени направените от взыскателя разноси за адвокатско възнаграждение за горницата над 200 лв. и такса по т. 26 ТТРЗЧСИ за горницата над 54.91 лв., следва да бъде отменено.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на длъжника ЗАД „ОЗК З.“ АД постановлението от 17.06.2022 год. по изпълнително дело №20228600400474 по описа на частен съдебен изпълнител В.М., с рег.№860 на КЧСИ, с което е отказано намаляване на размера на разностите на взыскателя за възнаграждение за един адвокат за разликата над 200 лв. и на размера на таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ за разликата над 54.91 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____